

faste Regler længer. Ethvert Tilfælde anses „to stand on its own merits“, hvilket oversat paa almindeligt Engelsk ganske enkelt betyder, at en Lov erklæres forfatningsmæssig eller forfatningsstridig, alt efter den Mening, Dommerne i deres Visdom kommer til.“

Dette gennemgaas saa nøjere, og saa siger han: „I hvert Tilfælde er det sikkert, at Præsident Hardings Optræden overfor the Supreme Court meget vil styrke den Opfattelse, at Domstolenes politiske Magt, d. v. s. deres Ret til at erklære Love ugyldige, maa blive ophævet. De Forenede Stater er i Virkeligheden det eneste Land i Verden, hvor en saadan Myndighed findes, hvor Lovgivningen er underordnet Domstolene.“ Og han tilføjer: „Det behøver da ikke nogen nærmere Paaavisning, at Protesterne mod Systemet er mange og kraftige fra Arbejderhold. Højesteret karakteriseres som en Klassedomstol af værste Slags.“

Jeg vilde ønske, jeg kunde oplæse hele dette Afsnit om de udmærkede Forhold med Domstolenes Kompetence i det højdemokratiske Amerika, hvor der nu hersker en voldsom Strid, der truer med at undergrave Respekten for Højesteret i vide Kredse og at gøre Højesteret til Brændpunkt i den politiske Kamp. Jeg tror, det var denne Udvikling, Nellemann i al Almindelighed forudsaa, og det forekommer mig, at denne Udvikling maa staa klart for enhver, der med Kendskab til den politiske og sociale Kamp, der raser overalt, formaar at se bort fra formelle, juridiske Argumenter og gaa dybere ned i Tingene og Udviklingen, dybere, end de ærede Medlemmer gjorde, der forleden havde Ordet, og dybere, end de Efterplaprerer, de forskellige Aftenfilosoffer, „Trekant“, „Tværtimod“, og hvad de nu hedder, kan gøre.

Men hvorfor har man i Aarevis haft saa hundetravlt med at slaa fast denne efter min Mening for konservativ Politik i det lange Løb meget farlige Sætning om Domstolenes Autoritet, hvorfor har man saa travlt med at slaa fast denne for konservativ Politik selvmorderiske Teori om Højesteret og Domstolene overfor den samlede Lovgivningsmagt? Er det mon ikke, naar man kommer Sagen helt ind paa Livet, af ganske de samme Grunde, af hvilke man holder paa Landstinget og har øget Vanskelighederne ved Grundlovsændringer? Er det ikke den praktiske Frygt for den almindelige Valgret, som man i Teorien

endnu holder paa? Er det ikke de konservative Partiers Frygt for Socialdemokratiet, der til syvende og sidst fører dem længere ud, end rimeligt er?

Er det ikke deres Tvivl om deres egne Ideers Bæreevne og overbevisende Kraft, der gør, at disse Partier stiller det ene Bolværk op efter det andet, netop imod den almindelige Valgrets Udslag? Og er det ikke af de samme Grunde, at man, specielt under den socialdemokratiske Regering, i de to sidste Aar har set en næsten sygelig Omhu for selv i de lige-gyldigste Sager at trænge Administrationen tilbage til Fordel for Domstolene og nu i denne Sag lægger Vægt paa at faa trængt den samlede Lovgivningsmagt tilbage til Fordel for Højesteret, hvis Konservatisme skulde være det allersidste Bolværk?

Men en saadan Politik med disse kunstige Skranker vil efter min Mening, som Udviklingen i Europa i det hele taget er gaaet i de senere Aar, under det økonomiske Anarki, vi lever under, let føre til eet af to: Enten et Brud paa den rolige Udvikling, vi dog hidtil har kunnet glæde os over i dette Land, eller til en Undergraven først af Landstingets saglige Indflydelse og dernæst desværre ogsaa af Domstolenes og Højesterets Autoritet ude i den almindelige Befolkning. De konservative Partier vil ikke, tør ikke se det, og de vil i hvert Fald ikke indrømme det. Men jeg tror, at Fremtiden — hvis Udviklingen stadig gaar nedad økonomisk set i Europa — vil vise, at denne Politik i det hele vil give Bagslag, og at Folket vil fejle alle de kunstige Skranker, hvorved man tror at kunne beskytte de forskellige Monopolinteresser og det Spekulations-samfund, man i øvrigt opretholder, jeg tror, det vil fejle dem væk ligesom alle de Hindringer, der i Tidens Løb er stablet op for at forhindre den almindelige Befolknings hurtige Udvikling til større og større Kultur.

Anden Næstformand (Parkov): Jeg skal her afbryde Forhandlingen.

Folketingets næste Møde afholdes i Morgen, Onsdag den 3. Februar, Kl. 1 med følgende Dagsorden:

1) *Fortsættelse af første Behandling af:*

Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916.